החתול והשועלה

לאיכר אחד היה חתול. חתול יפה אבל פראי, שעשה לו צרות רבות. חבל היה לאיכר להיפרד מהחתול, אך לא הייתה ברירה. אחרי התעלול האחרון שם אותו בשק ויצא אתו ליער. שם שחרר את החתול. יהיה מה שיהיה. אם יצליח להתקיים ביער, מה טוב. אם לאו – מה כבר אפשר לעשות?

החתול הלך ביער, הלך זמן מה עד שמצא בקתה עזובה. עלה שם לעליית הגג ונשכב.

כשרצה לאכול היה יוצא וצד עכבר או ציפור ושוב חזר לבקתה. חיים לא רעים היו לו.

יום אחד יצא החתול ליער וראתה אותו שועלה. היא הופתעה מאוד. "אני חיה כאן ביער כבר שנים רבות ועוד לא ראיתי חיה כזו" חשבה. היא ניגשה לחתול ושאלה "אמור לי, צעיר נחמד, מי אתה? איך הגעת הנה ואיך קוראים לך?"

החתול סימרר את פרוותו וענה "קוראים לי חתוליאן איוונוביץ'. שלחו אותי מיערות סיביר להיות לכם למושל."

"אא, חתוליאן איוונוביץ'" אמרה השועלה "לא

שמעתי על כך, לא ידעתי. אז בוא להתארח אצלי."
הלך החתול עם השועלה. היא הביאה אותו
למאורה שלה, כיבדה אותו בדברים טובים ואחר

כך שאלה "חתוליאן איוונוביץ', אתה נשוי או רווק?"
"רווק."
"גם אני רווקה. אולי תיקח אותי לאישה?"
החתול הסכים והם התחילו מיד לתכנן את
חתונתם.
למחרת יצאה השועלה לחפש צידה והחתול נשאר
בבית. השועלה חיפשה, חיפשה עד שצדה ברווז.
הלכה כבר עם הברווז הביתה כשמולה הופיע זאב.

"עצרי שועלה! תני לי את הברווז!"
"לא, לא אתן!"
"אז אקח אותו בכוח."

"ואני אספר לחתוליאן איוונוביץ' והוא יהרוג אתך!"
"מי הוא חתוליאן איוונוביץ' הזה?"
"לא שמעת? את המושל חתוליאן איוונוביץ' שלחו אלינו מיערות סיביר. ואני הייתי קודם רווקה ועכשיו אני אישתו של המושל."
"לא, לא שמעתי עוד עליו. ואפשר לפגוש אותו?"
"או! חתוליאן איוונוביץ' רגזן כזה שמוטב לא להתקרב אליו. מיד יאכל אתך! לך ותביא לו איל בהוקרה. תשים את

האיל במקום גלוי ובעצמך תסתתר, כדי שלא יראה אתך, כי אחרת יהיה לך רע ומר."
הזאב רץ לצוד איל והשועלה הלכה הביתה.
הלכה השועלה ופגשה דוב.

"עצרי, השועלה. למי את מביאה את הברווז. תני לי אותו!"
"לך מכאן, דוב, כל זמן שאתה שלם ובריא. אחרת אספר לחתוליאן איוונוביץ' והוא יהרוג אתך!"
"ומי זה חתוליאן איוונוביץ'?"
"זה מי ששלחו לנו מיערות סיביר כדי שיהיה לנו למושל. ואני, קודם הייתי רווקה, ועכשיו אני אישה של המושל, של חתוליאן איוונוביץ'."
"ואפשר להפגש אתו, גברת שועלה?"
"או! חתוליאן איוונוביץ' רגזן כזה שמוטב לא להתקרב אליו. מיד יאכל אתך! לך ותביא לו פר בהוקרה. וראה רק, שים את הפר במקום גלוי ובעצמך תסתתר, כדי שחתוליאן איוונוביץ' לא יראה אתך. אחרת יהיה לך רע ומר!"
הלך הדוב לצוד פר והשועלה הלכה הביתה.
הזאב צד איל, פשט את עורו, עומד ומחכה. ואז רואה, בא מולו דוב שסוחב אתו פר שחוט.
"שלום מיכאיל איוונוביץ'!"
"שלום אחי ליבון איוונוביץ'! אולי ראית את השועלה ובעלה?"

"לא, מיכאיל איוונוביץ', אני בעצמי מחכה להם."
"אז לך לקרוא להם" אומר הדוב לזאב.
"לא, לא אלך, מיכאיל איוונוביץ'. אני לא מספיק

זריז. מוטב לך אתה."
"לא, לא אלך, אחי ליבון איוונוביץ'. אני שעיר, גמלוני. איך אלך?"
ואז, מאין שהוא רצה ארנבת.
קראו לה הזאב והדוב "הי! ארנבת, בואי הנה!"

הארנבת באה כפי שאמרו לה.
"את, ארנבת, זריזה ומהירה ברגלייך. רוצי לשועלה, אמרי לה שהדוב מיכאיל איוונוביץ' והזאב ליבון איוונוביץ' מזמן כבר מוכנים, ומחכים לה ולבעלה חתוליאן איוונוביץ'. הבאנו בתקרובת פר ואיל."
רצה הארנבת לשועלה בכל המהירות. ובינתיים הדוב והזאב התחילו לחשוב איך להסתתר.
אמר הדוב "אעלה על עץ אורן."
והזאב עונה "ומה אני אעשה? אני לא יכול לעלות על עץ. תסתיר אותי במקום כלשהו."
הדוב הכניס את הזאב בין שיחים, כיסה יפה בעלים יבשים, ובעצמו עלה על אורן, גבוה עד הצמרת.
משם הסתכל האם באים חתוליאן איוונוביץ' והשועלה.
בינתיים הארנבת באה למאורת השועלה ואמרה "הדוב מיכאיל איוונוביץ' וגם הזאב ליבון איוונוביץ' ביקשו להגיד לך שהם כבר מזמן מחכים לך ולבעלך. רוצים לכבדו באיל ובפר."
"רוצי, ארנבת. אנו כבר הולכים."

והחתול עם השועלה יצאו.
ראה אותם הדוב מהעץ שלו ואומר לזאב "איזה מושל קטן חתוליאן איוונוביץ' הזה!"
אבל אז החתול התנפל על בשר הפר, סמרר את פרוותו והתחיל לקרוע את הבשר בשיניים ובציפורניים, ובעצמו ממלמל, כאילו כועס נורא "מיאוווו! מיאוווו!"
והדוב אומר שוב לזאב "אמנם קטן, אבל רעבתן.

לנו היה מספיק לארבעה, ולו עדיין זה פחות מדי.
אוי לנו אם ירצה לטרוף גם אותנו!"
הזאב רצה גם הוא לראות את חתוליאן איוונוביץ', אבל דרך העלים לא יכול היה להציץ, ולכן התחיל בזהירות לצאת מבין העלים היבשים. החתול שמע את העלים המרשרשים וחשב שזה עכבר. והתנפל – עם ציפורניים ישר בפניו של הזאב.
הזאב נבהל, קפץ והתחיל לברוח.
אבל גם החתול נבהל וקפץ על העץ שעליו ישב הדוב.

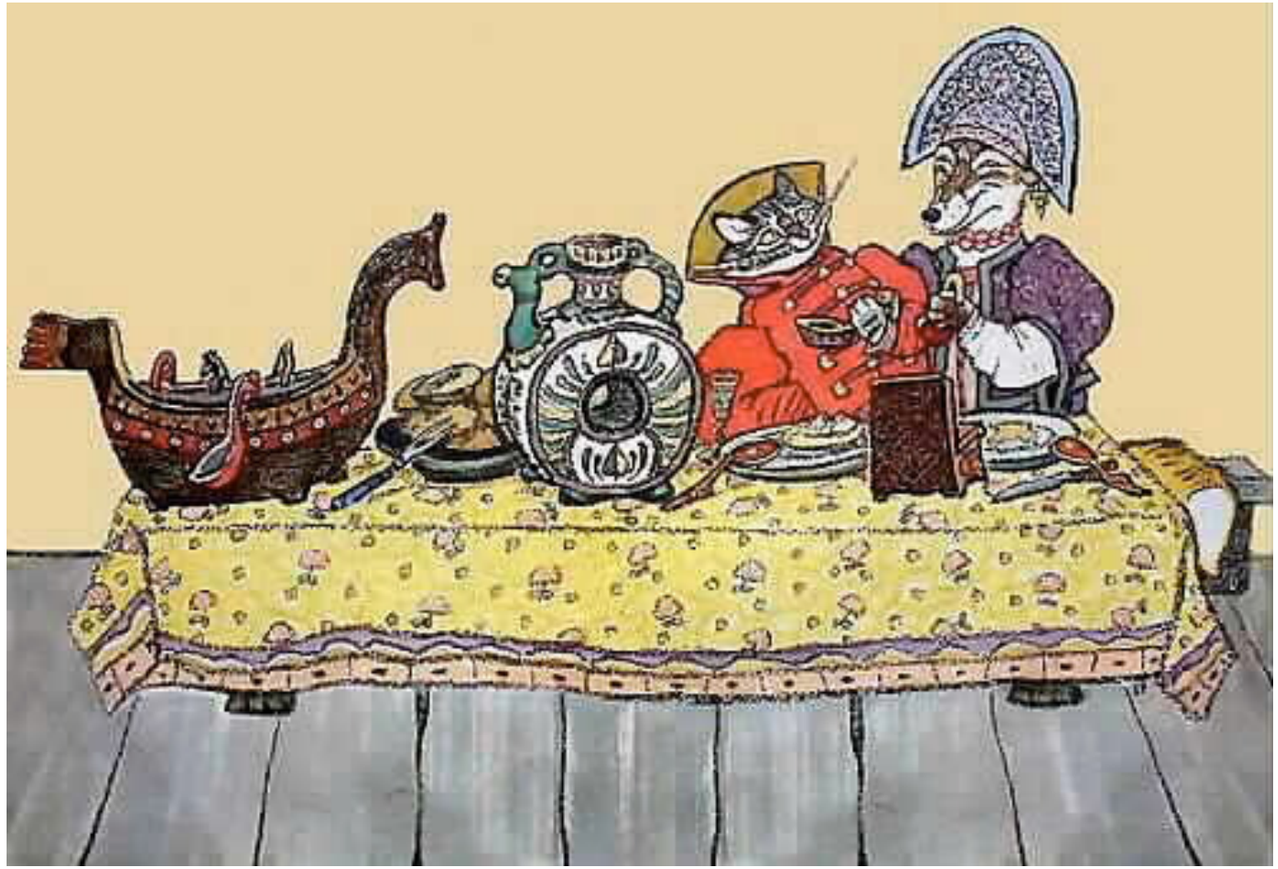

"וי!" חשב הדוב "הוא ראה אותי!"
הוא לא היה יכול לרדת ואז קפץ מהעץ ישר
על האדמה. כמעט ושבר את העצמות
מהמכה, אבל איכשהו קם על רגליו וברח.
והשועלה עוד צועקת "רוצו! רוצו! שלא יתנפל
עליכם!"
מאז כל החיות התחילו לפחד מהחתול.
והחתול עם השועלה הביאו את הפר והאיל
למאורה והיה להם בשר לכל החורף.
אולי אוכלים עוד גם היום.